

posta se nekoliko pomudimo in razmislimo o postu, ki je pred nami, in kako ga bomo preživel. Prvič, odpoved ni sama sebi namen, se prav, da se odpovem nečemu samo zaradi sebe. Postil se bom, ker sem se že preveč zredil, ker mi drugi očitajo, da preveč jem ... Post kristjana je v tem, da se svobodno iz ljubezni do Boga in bratov in sester odpovem ne le grehu, ampak dobrini, ki jo bom potem delil s potrebnimi in jim olepšal življenje.

Uvodna zgodba govori, da je nevarno, da se ob skrbi za

svojo svetost zapremo pred bližnjim, ki potrebuje našo pomoč.

Pregovor pravi, da jezik pomori več ljudi kot meč. Zato mi je všeč beseda puščavnika, ki pravi, naj ne zapiramo lesenih vrat, ampak vrata jezika. Jezik je tisti ud med našimi udi, ki kvari vsakega človeka in razvema kolo življenja, njega pa podžiga pekel ...

Vsakršna živalska narava – zveri, ptice, plazilci in morske živali – se človeški naravi daje ukrotiti in ta jo tudi res ukroti, le jezika ne more ukrotiti noben človek; nestanovitno zlo je in poln smr-

tnonosnega strupa. Z njim hvalimo Gospoda in Očeta in z njim preklinjamo ljudi, ki so ustvarjeni po Božji podobnosti. Iz istih ust prihajata blagoslov in kletev. »Moji bratje, to se ne sme tako goditi. Je mar studenec v istem izviru sladek in grenek? Ali lahko, moji bratje, smokva rodi olive ali trta smokve? Tako tudi slan izvir ne more dati sladke vode.« (Jak. 3,7-12).

Pa vesel post vam želim!

Vaš župnik
Janez Kompare

NAŠA SKUPNOST JE ŽIVA (Zakonske skupine)

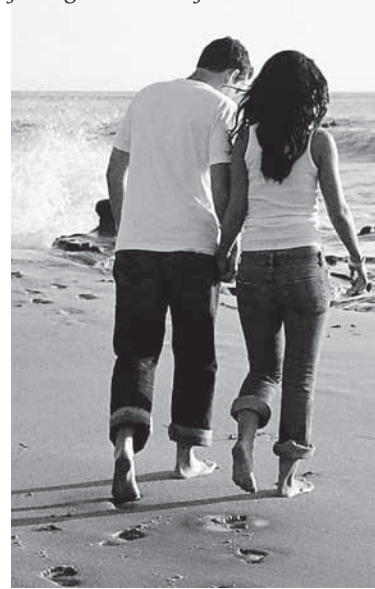
... PRIDI IN PREBIVAJ V MENI, SV. DUH!

Najlepša in najsrečnejša novica za človeštvo in vsakogar izmed nas je, da je Bog LJUBEZEN. Iz Jezusovega oznanila pa vemo, da Bog ljubezni ni samotar, ampak družinsko bitje. Oče od vekomaj v ljubezni rojeva Sina. Ta neskončni vulkan ljubezni je tretja oseba Sv. Trojice ali Sveti Duh. Postni čas kristjanu nalaga, da si vzame čas in si odgovori na vprašanje: "Ali resnično čutim in verujem, da je Bog Ljubezen?"

Zakonske skupine v naši župniji predstavljajo male žive skupnosti, v katerih se kot posamezniki srečujejo

možje in žene z namenom, da razmišljajo, kako delujejo kot očetje in matere, kot člani širše občestvene skupnosti, predvsem pa iščejo prave smeri na poti skupnega življenja. Meditacije na temo sedem darov Sv. Duha so dragoceno branje za vsakega kristjana. V svoji zasnovi nudijo podlago za samospraševanje v iskanju odgovora, kakšen je moj odnos do sebe, drugega in cele skupnosti, v kateri živim. To pomeni: se zavedam resnice, da je Bog Ljubezen? Čeprav so vprašanja napisana v dvojini so namenjena vsakomur, ki se želi bolj poglo-

bljeno ozreti v svojo prisotnost v tem času in prostoru s končnim ciljem – spoznati, da je Bog resnično Ljubezen.

DAJ NAM DAR NEBEŠKI SVETA, V STISKI NAM POMOČ OBETA

Naše življenje je pot. Naši vodniki na tej poti pa so svetovalci. To so lahko ljudje, ki so nam blizu, ali pokojni s svojo modrostjo. Na voljo nam je še božji svetovalec – Sveti Duh. Njegovi nasveti prihajajo bolj od znotraj kakor od zunaj. Zato ga imenujemo tudi notranji učitelj. Sveti Duh nas nauči razlikovati med resnico in lažjo, pomaga nam spoznati Božjo voljo in ugotavljati, kaj je za naše življenje pomembno ali potrebno. Danes je velika nevarnost za nas, krščanske zakonce, da sredi mnogih obveznosti in težav v razvijanju svojega zakona in družine obtičimo na neki stopnji razvoja. Božji Duh nam vedno znova prišepetava, da je prav zakon naše posebno svetovano poslanstvo za

življenje, ki ga je treba iz dneva v dan uresničevati in razvijati.

Dar SVETA pomeni tudi potrebo in dolžnost, da se posvetujemo. Če gre za denarna vprašanja, se hitro posvetujemo, da bi čim bolj umno gospodarili. Če čutimo zdravstvene težave, čim prej poiščemo zdravniško pomoč, če je le mogoče po zvezah, ker nas sicer lahko naročijo čez nekaj mesecev. Kaj bo takrat z našimi težavami, si lahko le mislimo. Glejte, kako hitro čutimo potrebo po tem, da poiščemo nekoga, ki nam bo pomagal čim bolj pametno reševati težave ali da bomo čim bolj uspešni, na primer pri kakšni gradnji. Zakaj se tako redki zavedajo, da zakonsko življenje

sploh ni lahka stvar in da bi bilo potrebno kar redno svetovanje, kot je potreben reden pregled zob ali ginekološki pregled. Ko se težave preveč zapletejo, je včasih zelo težko pomagati. Tudi na področju zakonskega življenja velja medicinsko pravilo, da je veliko lažje preprečiti bolezen, kot jo zdraviti.

Kako smo potrebni človeškega in mnogokrat še bolj Božjega nasveta, ko gre za naše otroke.

K sreči je vedno več zakoncev, ki si poiščejo dobro zakonsko skupino, kjer ob pričevanju izkušenj drugih parov tudi sami lahko pametno izbirajo zase tisto, kar je najboljše.

Svojevrstno neposredno svetovanje Sv. Duha pa so gotovo duhovne vaje za zakonske pare.

VPRAŠANJA ZA RAZMISLEK:

- Ali sva že kdaj pomislila, da bi poiskala nasvet za težavo v najinem zakonu (odnosu)?
- Kaj nama pomenijo pričevanja izkušenj drugih parov v zakonski skupini?
- Ali se z molitvijo obračava k Sv. Duhu? Na kakšen način naju Sv. Duh nagovarja, v kakšnih situacijah in kako to čutiva?

(Iz gradiva za srečanja zakoncev)

Pod tem naslovom je v Oazi miru na Ljubelju od 29. do 31. januarja potekalo srečanje za sodelavce ŽPS ljubljanske škofije. Našo župnijo sva zastopali z Estero.

Program srečanja je bil sestavljen iz duhovno izobraževalnih vsebin. Prvi večer se nam je pridružil prof. dr. Anton Štrukelj in nam predstavil temo z naslovom Nedeljska maša in češčenje Najsvetejšega. Predavanje je začel z mislijo sv. Avguština, ki pravi: »Grešimo, če ne častimo Gospoda v evharistiji.« Katoliška cerkev v naši domovini letos namenja vso skrb in pozornost evharističnemu kongresu, ki bo svoj vrhunec doživel 13. junija s sklepnim srečanjem v evharistiji na celjskem stadionu. Na ta dogodek pa se moramo vsi kristjani pripravljati, da bo vse naše življenje duhovno bolj krepko in zdravo, bolj srečno in blagoslovljeno. Evharistija je »vir in višek krščanskega življenja« (C 11), obsega ves duhovni zaklad Cerkve, Kristusa samega.

Precej živahna razprava se je odvila ob temi »Evharistija in nedelja«. Dr. Štrukelj pravi: »V današnji mrzlici »porabe« prostega časa, v begu iz vsakdanjosti in v iskanju nečesa »povsem drugačnega«

smo namesto nedelje kot Gospodovega dneva iznašli »konec tedna«? Kakšna naj bo torej krščanska nedelja v civilni kulturi »konca tedna?« Kako naj skušamo oboje uskladiti? Kako naj povežemo prosti čas s še večjo svobodo, ki jo podarja obhajanje Gospodovega dneva?«

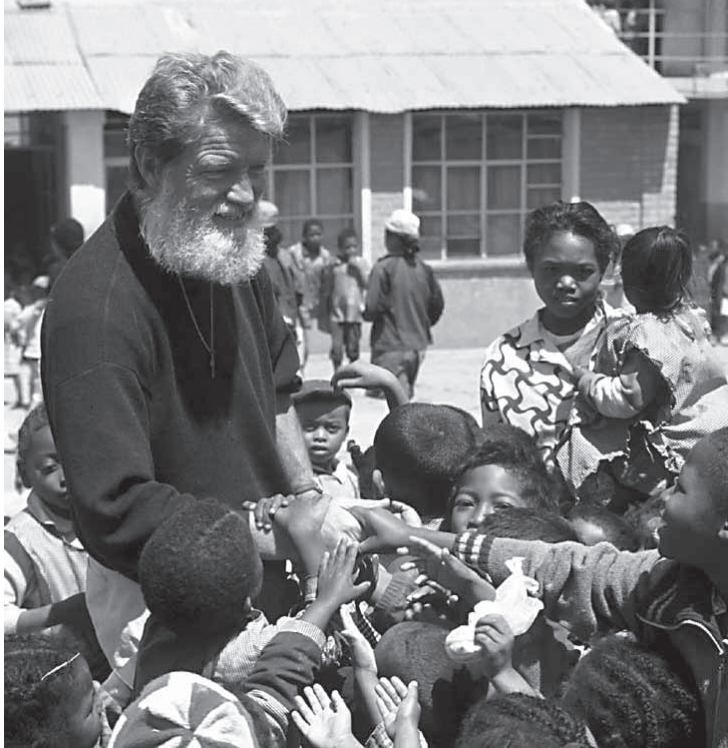
Tema je osvetlila mnoge dileme in pomisleke, ki se rojevajo iz dejstva, da mnogi kristjani opravijo nedeljsko mašo v soboto iz razloga, da nedeljo izkoristijo za razne pristočasne dejavnosti. To vodi v neko novo razumevanje obhajanja Gospodovega dne, ki pa je v nasprotju z nosilnim jedrom lastnega bivanja in vsega lastnega bitja. Dr. Štrukelj: »Nedeljsko bogoslužje bi moralo dati odgovor na globoko človekovo hrepenenje po počitku, umiritvi in izpolnitvi. Iz obhajanja liturgije bi moralo jasno izhajati, da se prav tu odpira tista razsežnost bivanja, po kateri vsi skrivaj hrepenimo: navzoče postane tisto, česar ne moremo zgraditi s človeškimi rokami, teofania, razodetje skrivnosti in v njej dobrotljivi pogled Boga, ki vlada s svojo naklonjenostjo. Liturgija kot božje delo prinaša blagoslov človeškemu delu. Tako se odpira tista nova svoboda, ki jo mi zaman išče-

mo v svoji zadihani naglici in v nemiru svojega srca. Papež Benedikt XVI. pravi: Nedelja, Gospodov dan, je prava priložnost, da zajamemo moči iz njega, ki je Gospod življenja. Nedeljska zapoved torej ni od zunaj ukazana zapoved, teža na naših ramah. Nasprotno: prisostvovati nedeljskemu obhajanju maše, hraniti se z evharističnim kruhom, izkusiti skupnost bratov in sester v Kristusu je za kristjana nuja, radost, v njej kristjan najde potrebno moč za pot, ki jo mora vsak teden prehoditi.« Ob tem pa je bilo poudarjeno, da ima za vse, ki iz različnih razlogov ne morejo k nedeljski maši, sobotna ali katerakoli med tednom enako vrednost.

V soboto se nam je pridružil doc. dr. Ivan Platovnjak in nas v predavanju z naslovom: Molitveno življenje in uvajanje v molitev vzpodbudil k razmišljanju o osebni poti molitve, kako lahko naše življenje postane molitev. V delavnici molitve smo se srečali s pomembnim simbolom križa in prekrizanjem s čimer vtisnemo križ v svoje telo. V zadnjem delu, ko smo se razdelili po skupinah, pa je tekel pogovor o tem, kako druge uvajati v molitev. Molitev posameznika je njegova oseb-

na odločitev, za kakšno obliko pogovora z Gospodom se odloči. Pri tem je pomembno, da to počne v stanju, ko z Gospodom v iskrenem in zbranem pogovoru osvetljuje tisto, kar ga v danem trenutku prežema. To je lahko prošnja, zahvala ali pogovor o čisto vsakdanjih stvareh. Mene se je še posebej dotaknila podrobna razlaga križa, ki ga naredimo pred pričetkom molitve. Ta preprosta kretnja, ki jo velikokrat naredimo povsem spontano, brez misli, je v rešnici prvi stik z Gospodom, je kot vtičnica, ki omogoča, da zasveti luč. Površna kretnja kaže na površni odnos do molitve, ko razpršenih misli izgovarjamo naučene besede in smo daleč od stika z Gospodom. Takšna molitev ne more roditi sadov.

Ogled filma *Apostol* smetiščarjev, ki govori o patru Pedru Opeka, je bil odlično izhodišče za razmišljanje, na koliko načinov lahko molimo. Pretresljivi prizori lačnih ljudi vseh generacij na smetišču človeka pretresejo v dno duše. Toda dejstvo, da je Gospod v patru Opeki poskrbel za dobrega pastirja nemočne črede, je v nas prebudilo zavedanje, da smo ob prepornih skledah in ob vsem drugem obilju največkrat lačni, nesrečni, naveličani vsega in odtujeni drug od drugega. Pri evharistiji, ki jo daruje pater Pedro sodelujejo vsi, nihče ne manjka, cel obred pa traja

tudi pet ur, pri čemer smo vsi začutili, kako deluje Sv. Duh v veselem praznovanju in molitvi ob srečanju z Jezusom. Ob tem smo lahko začutili, kako deluje prava molitev iz srca.

Pri pogovorih po skupinah sva bili z Estero hvaležni, da sodelujeva v tako živi župniji kot je naša. Naj za ilustracijo navedem, da se v neki župniji člani ŽPS-ja srečajo le dvakrat na leto. Hvaležni smo lahko našemu župniku Janezu, ki z veseljem podpira vse skupine in skupnosti in pri tem dopušča, da delujejo po lastnih zamislih. Hvaležni smo mu lahko tudi zato, ker nikogar ne izloča in je odprt za vsakršno pobudo in nove vsebine. To-

rej imamo ustvarjene pogoje, v katerih se lahko vsakdo izraža in sodeluje, če ima le voljo, čas in je pripravljen delovati v skupnosti za skupno dobro.

Prijazno bivanje v Oazi miru je s sv. evharistijo, strežbo pri mizi in lepo zapeto pesmijo ob spremljavi kitare zaokrožil gospod Lado Pečnik. Ob povratku domov sva se z Estero ustavili še na Brezjah in si bili enotni, da je bilo vredno podariti čas za vse, kar sva prejeli v dveh kratkih dneh. Ob tej priliki naj povabim člane ŽPS, da se prihodnje leto udeležijo tega srečanja in skusijo, kako »prijetno je, če bratje prebivajo skupaj.«

Metoda

Procesija je verski sprevod. Beseda prihaja iz latinščine. Pomeni hoditi za drugimi, slediti drugim (procedere). Naše krščansko življenje je procesija za Jezusom.

Poznamo dolge romarske procesije na božje poti in kratke procesije. Včasih na ta način poromajo vsaj zadnji del poti. Zato se ljudje zberejo na določenem kraju, da gredo skupaj na cilj romanja s spokornimi držami.

Praznični sprevodi so bili znani že v antiki. Pred odlokom cesarja Konstantina o verski svobodi so bile procesije kristjanov dovoljene le za pogrebe. V Jeruzalemu so vsako leto opravili procesijo v spomin Jezusovega slovesnega vhoda v mesto. Iz tega se je razvila povsod po svetu znana procesija na cvetno nedeljo. Prošnje procesije so poganskega izvora. Z molitvijo in spokornostjo so prosili za Božji blagoslov pri delu in za rodovitnost zemlje. Tretji izvor procesij so bile tiste, ko so prenašali trupla mučencev iz pokopališč v krajevno cerkev. Tega so se vsako leto spominjali s procesijo. Procesija vseh katoliških procesij je obhod z zakramentalnim Kristusovim telesom v monštranci na praznik Svetega Rešnjega Telesa. Vse sta-

rejše procesije so se vključile v to procesijo z zastavami, petjem, pritrkavanjem, molitvijo in blagoslovom. Jezus je s svojim vstajenjem pred nami že dosegel cilj v nebesih. Hkrati z nami pa je še na poti z nami. On je pot, popotnica in cilj.

Še posebej vplivne so večerne procesije z lučkami na velikih Marijinih romarskih krajih, kot so Lurd, Einsiedeln, Brezje. Posebna oblika procesij je bila sprejeta že zelo zgodaj tudi v nedeljsko bogoslužje kot slovesni vhod duhovščine pred oltar na začetku bogoslužja. Podobna je tudi procesija prinašanja darov pred darovanjem.

Kadar opazujemo ljudi, ki prihajajo k sveti maši, se nam zdi izredno lepo. Različni ljudje prihajajo na isti kraj, k istemu prijatelju, z istim namenom.

To je poseben proces.

Na začetku svete maše naredimo procesijo iz zakristije k oltarju po krajši ali daljši poti, preprosto ali bolj slovesno. Duhovnik predstavlja Jezusa. V rokah nosi evangelijsko knjigo. Ministranti predstavljajo apostole, Božje ljudstvo, vsi pa hojo za Jezusom.

Procesija lahko poteka tudi zunaj bogoslužnega prostora: procesija z zelenjem na cvetno

nedeljo, velikonočna procesija, telovska procesija, prošnje procesije in druge.

Navzoči se v takem sprevodu povežemo v skupnost s skupnim razpoloženjem: Hožana, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem na cvetno nedeljo, Aleluja, Gospod je vstal na veliko noč, Hvali svet Odrješnika na telovo, Litanije vseh svetnikov na prošnje dni. Tudi pogrebni sprevod je procesija. Z njim pokažemo, kam gre naša zemeljska pot in kako naj bi razumeli življenje, da bomo na tej poti dosegli pravi cilj.

S procesijo želimo v sebi utrditi pripadnost Bogu, posnemamo prednike, utrjujemo vero tudi drug v drugem, dajemo podporo in zgled nestanovitnim.

Danes je procesija velika moč oznanjevanja. Zasluži vsa pozornost.

Sprevod k oltarju na začetku bogoslužja v navzočih ustvari tudi razpoloženje pričakovanja in slovesnejšega vzdušja.

Naše življenje je v celoti velika procesija, ki se pomika na neminljivo, slovesno in večno gostijo.

Tone Kompare

13. junija letos bo v Celju Slovenski evharistični kongres. Napovedali so ga slovenski škofje že junija 2007. Takrat so imenovali tudi pripravljalni odbor, ki ga vodi novomeški škof msgr. Andrej Glavan, glavni tajnik pa je dr. Alojzij Snoj.

V četrtek, 11. 2. 2010 je g. Snoj obiskal našo župnijo, da bi nas podrobneje seznanil s SEK in nas povabil k bolj poglobljeni pripravi nanj. V začetku je razložil pojme evharistija in evharistični kongres. Beseda evharistija pomeni zahvala. Je največji zaklad Cerkev ter vir in višek krščanskega življenja.

Evharistični kongresi so shodi vernega ljudstva. Nastali so kot odgovor na versko neznanje in brezbriznost glede središčne skrivnosti Cerkev, ki je evharistija. Človeštvo, ki se je oddaljilo od Boga, naj bi v evharistiji spet našlo svojo rešitev. V Cerkvah imamo tri oblike javnega češčenja evharistije: izpostavljanje Najsvetejšega, evharistične procesije in evharistične kongrese.

SEK je velik misijon slovenskega naroda. Njegov cilj je spreobrnjenje čim več posameznikov, preko katerih se bo potem prenovila tudi družba. K temu pa lahko pripomore največji zaklad, ki ga ima Cerkev: sveta evharistija.

SEK je potreben zaradi velike potrebe po duhovni preno-

vi slovenskega naroda. Globoka duhovna in materialna kriza, v kateri živimo, je eden osnovnih razlogov za evharistični kongres. Slovenija se utaplja v hedonizmu, materializmu, relativizmu, apatičnosti, brezverstvu, kulturi smrti. Cerkev se praznijo, vse manj je krstov in cerkvenih pogrebov. Družina je že močno razvrednotena, dodatno jo želi razvrednotiti še predlagani družinski zakonik! Vse to kar kriči po prenovi. Če hočemo, da se naš narod reši, mora vsa Slovenija na kolena. Eden od razlogov za SEK je tudi dejstvo, da narod potrebuje vsakih nekaj let močnejše zunanje, a poglobljene dogodke, ki mu dvignejo duha, občutek pripadnosti in zdravo samozavest.

Slovenski evharistični kongres 2010 bo milostni dogodek za vso Cerkev na Slovenskem, če se bomo nanj dobro pripravili. Priprava na SEK se je pričela 1. januarja 2009, ko so slovenski škofje napovedali leto evharistične preнове in evharistični kongres kot krono te preнове. Takrat smo bili povabljeni k »nabiranju duhovnega šopka«, v katerega naj bi povezovali različne molitve, žrtve in dobra dela. Ta so: molitev rožnega venca, molitev križevega pota, obisk delavniške maše, molitvena ura, češčenje Najsvetejšega, branje Svetega pisma,

darovanje svoje boleznali dnevov trpljenja, dobro delo doma ali drugod v korist potrebnim, obisk bolnika ali ostarelega. Posebej se priporoča molitev za uspeh SEK, ki je natisnjena na posebni podobici, ter redna molitev desetke rožnega venca, »ki je postavil sveto evharistijo«. Povabljeni smo k pogostejšemu čaščenju Najsvetejšega v cerkvi. V maju in juniju 2009 smo brali šmarnice in vrtnice, ki so bile posvečene evharistiji. Od 1. januarja letos je na Radiu Ognjišče evharistiji posvečena vsakodnevna duhovna misel, kakor tudi radijske kateheze ob sredah zvečer. V mesecu marcu bo temu posvečen radijski misijon. Po vsej Sloveniji se vrstijo dekanjski in škofjski evharistični dnevi. Posebej smo povabljeni na evharistični dan Ljubljanske škofije, ki bo 27. 3. 2010.

Ob zaključku predavanja je g. Snoj poudaril, da se mora evharistični kongres pričeti doma. Uspel bo le, če se bo poglobil naš odnos do evharističnega Jezusa in bomo v življenju vedno bolj dosledno spolnjevali njegovo voljo. Evharistija mora biti središče našega življenja tam, kjer smo, v vsakdanjem življenju in v domačih občestvih.

Marija

Ludovica de Marillac je bila nezakonska hči bogatega in vplivnega francoskega plemiškega velikaša Ludovika. Po njenem rojstvu je bil nekaj časa vdovec – njegova žena se je izgubila – nakar se je ponovno poročil. Antoineta le Camus, vdova s štiri otroki, Ludovike ni marala in je bila zelo huda mačeha. Kljub nestrinjanju je oče popustil pritiskom druge žene in je hčer poslal v samostan dominikank v Poissy, kjer je bilo

dvorno plemiško vzgajališče. Med vzgojiteljicami je bila očetova sestrična, ki je z ljubeznijo skrbela za deklico in jo vodila na pot kreposti.

Pri 12. letih jo je oče vzel iz samostana in jo odpeljal v Pariz v uk in skrbništvo k neki »ubogi ženi«, ki je bila morda celo njena prava mama. Ta jo je naučila ročnih spretnosti, kuhanja, šivanja in slikanja. Bila je pobožna in sposobna vzgojiteljica. V tem času se je Ludovica seznanila s preprostimi ljudmi. Ko je izvedela za svoj rod, je doživela hud moralni pretres. Svet se ji je pristudil in želela je oditi v samostan, vendar ji je njen spovednik svetoval, naj najprej najde duševno ravnovesje. Tedaj jo je oče, da bi ji zagotovil prihodnost, poklical domov. Zanj je imel izbrana ženina Antona le Grasa, oprodo in tajnika kraljice Marije Medici, častitega in vernega človeka. Zakon je bil od začetka srečen, rodil se jima je sin Mihael Anton, kasneje pa, ko je njen mož zbolel, je družino zadelo pomanjkanje, Ludoviko pa malodušje in je celo zašla v hude verske dvome. Reševala se je z dobrimi deli, potrpežljivo stregla možu in drugim izkazovala različna dela usmiljenja. Pomagali so ji tudi pogovori s sv. Frančiškom Saleškim in škofom Janezom

Camusom, modrim sorodnikom njene mačeha.

Želela se je popolnoma posvetiti Bogu in ko je napravila obljubo čistega vdovstva, se ji je dušni mir povrnil. Leta 1625 ji je umrl mož, nato je še sin odšel v semenišče in Ludovica je prosila sv. Vincencija Pavelskega za duhovno vodstvo. Ta jo je poslal v podeželske kraje, kjer so delovale Vincencijeve mlade bratovščine krščanske ljubezni. Ob njeni razumni, ponižni ljubezni do bolnikov in ubogih so bratovščine oživele in se razrasle in kmalu je imela vsaka pariška župnija svojo.

Ker so poročene žene zaradi obveznosti v družini opuščale obiske pri bolnikih, je Ludovica z Vincencijevo pomočjo poskušala pridobiti pomoč v dobrih, revnih dekletih. Prva se je javila Marjeta Naseau, ki je bila tako dobra, da je svojo posteljo odstopila nekemu okuženemu dekletu, in nato sama umrla za kugo, polna notranjega veselja. Prišle so še nove, vendar je vsaka delala zase in Ludovica je uvidela, da bi morale živeti skupaj in se tudi duhovno dobro pripraviti, kajti le na ta način bo njihovo delo najboljše. Tako je z novimi prostovoljkami tudi naredila in to je bil pravi začetek družbe usmiljenih sester. Število kandidatke je hitro ra-

slo, vse več je bilo dela z njihovo vzgojo in šolanjem, zato je Ludovika nekatera nesprena dekleta odslovila. Z Vincencijem sta bila istega mnenja, da sama čustvenost za tako težak poklic ni dovolj, bolj je pomembna vztrajnost, požrtvovalnost, srčna ponižnost, velika potrpežljivost z reveži in seveda popolna odpoved lastni lagodnosti ali samovolji. Dekleta so nosile enako preprosto obleko, v kateri so bile razpoznavne kot sestre in drugačne od redovnic. Sv. Vincencij je sicer želel pravi novi red, ker pa Cerkev ni imela te prakse, sta z Ludoviko čakala še nekaj let in nato s skupno molitveno pripravo predložila pravilnik v potrditev pariškemu škofu. Dobila sta dovoljenje, pravila pa so potrdili tudi pri kraljevski vladi. Kasneje je Ludovika tudi dosegla, da je vodstvo misijonske družbe prešlo iz rok pariškega škofa v roke predstojnika misijonov, tedaj Vincencija Pavelskega.

Ludoviki so zaupali vodstvo sester in kljub slabemu zdravju je vse svoje delo opravljala z odločnostjo, potrpljenjem in modrostjo ter velikim zupanjem v Božjo pomoč. Čeprav vse življenje slabotna, je dočakala 69 let (umrla 15. 3. 1660). Pokopana je v kapeli matrne hiše v Parizu, kjer je glavno sestrsko »semenišče«.

ln še zanimivost: Leta 1920 so Ludoviko razglasili za blaženo

na podlagi treh potrjenih čudežev. Da bi dosegla svetništvo, je potrebovala še dva. Prvi se je zgodil v Parizu, drugi pa v Ljubljani sestri usmiljenki Veroniki Hočevar, ki je zbolela za jetiko, nato dobila še vnetje poprsnice in hudo srčno bolezen. Zdravniki so ji napovedali neizogibno skorajšnjo smrt. Sestre so 21. 1. 1926 naredile 9-dnevnicu k

svoji ustanoviteljici Ludoviki in ob koncu je s. Veronika vstala, šla v kapelo k blagoslovu in bila od takrat naprej trdnega zdravja.

Ta očitna Božja čudežna pomoč je bila zadnje potrdilo za svetost svetnice Ludovike de Marillac.

*Pripravila Tamara Velušček,
(Leto svetnikov I. Ljubljana, 1968)*

DOBRODELNI KONCERT

7. 2. 2010 je potekal že tradicionalni dobrodelni koncert, ki ga organizira naša župnijska Karitas.

Letošnje geslo koncerta »Stopimo skupaj« je bilo zelo simbolično, saj v slogi je moč, je ljubezen, je darovanje. Izkupiček od prodanih vstopnic smo namenili za dokončanje medgeneracijskega doma Lazar na Griču.

Koncert je za nami. Bilo je lepo, kot je vedno na takih prireditvah in bilo je za vsakega nekaj. Nastopajočih je bilo veliko in ugotavljamo, da se skoraj vsi, ki jih naprosimo za sodelovanje na koncertu, brez oklevanja odzovejo, kar pomeni, da v nas le še ni zamrlo vse dobro. Torej se je pelo, plesalo, recitalo in igralo. Vsak je po svoje navdušil in očaral, posamezniki in skupine. Nastopajoči so bili iz naše osnovne in glasbene šole, iz župnije pa tudi od zelo daleč. Nekaj vzpodbudnih besed

nam je namenil tudi direktor škofijske Karitas Ljubljana, gospod Tone Kompare. Spominjal se je nastanka naše Karitas leta 1991, predvsem kako je bilo takrat na tem področju orati ledino. Poudaril je pomen Karitas-a v župnijah in državi. Zadnje čase se ugotavlja, da Karitas zelo dobro deluje, kadar je potrebna materialna pomoč posameznikom ali družinam, potrebno pa bo dodatno usposabljanje sodelavcev za reševanje drugih stisk, ki jih prinaša sodobno življenje. Velik izziv pa je, kako za dobrodelnost navdušiti tudi mlade.

Za zaključek se zahvaljujemo vsem nastopajočim in ostalim, ki ste kakor koli pripomogli pri izvedbi koncerta, vam, spoštovani obiskovalci, pa velja zahvala, da ste v tako lepem številu napolnili dvorano.

V imenu Karitas: Helena Š.

Kakor je veliko njegovo usmiljenje, je velika tudi njegova strogost, človeka bo sodil po njegovih dejanjih. (Sir 16,12)

Usmiljeni Bog v obeh delih Svetega pisma

V Svetem pismu je Bog prikazan kot Bog usmiljenja, nemalokrat pa tudi kot nasilni sodnik. Profesor dr. Marijan Peklaj nam bo skozi Esterino knjigo in Lukov evangelij pokazal, kako nas Bog v celotnem zapisanem razodetju opogumlja in tolaži, hkrati pa tudi svari in zahteva zvestobo v dobrem.

Vabljeni na predavanje, ki bo **v četrtek, 18. marca 2010, ob 19.00** v župnijski učilnici.

*Profesor dr. Marijan Peklaj, biblicist in prevajalec, predava na Teološki fakulteti.
Je hišni duhovnik pri šolskih sestrah v Repnjah.*

GOSPODOVO OZNAJENJE

Marija pa je rekla: »Glej, Gospodova služabnica sem, zgodi se mi po tvoji besedi«. (Lk.1,38)

Marija, kašen je bil tvoj angel? Je imel velike srebrne peruti, dolgo belo oblačilo, modre oči in svetle, valovite lase? Je bil obdan z bleščečo svetlobo, kakor je videti na slikah? Če bi se ti Gabriel prikazal

tako, ti, vsa prevzeta – in tudi malo prestrašena – z očmi, polnimi začudenja, in s srcem, ki bi ti divje utripalo, ne bi mogla nič drugega, kakor izjecljati svoj »da«. Le kdo bi lahko rekel »ne«

angelu takšnega bleska in sijaja?

Ti pa mu odgovarjaš in ga sprašuješ sproščeno in modro, kakor da je nekdo, ki je takšen kakor mi. In preudarno izrečeš svoj »da«.

Kaj to pomeni, Marija? Da se ti je angel prikazal v človeški podobi, tako kot drugim svetopisemskim osebam? Da, moralo je biti tako.

Bog nikoli ne izsili pripravljenosti svojih otrok z razkazovanjem svoje mogočnosti.

Da, Marija, veliki čudež v revni nazareški hišici ni sijajnost angela, temveč neomajna moč tvoje vere.

Marija, angeli, ki prinašajo Gospodovo voljo nam, so moški in ženske, ki nimajo peruti in niso odeti v slavo.

Podari nam svojo veliko vero in pomagaj nam, da bomo rekli »da«.

(T. Lasconi)

KRIŽANKA Z GESLOM IN OSMEROSMERKA

AVTOR KRIŽANKE: JOŽE BORKO	VRATA, DURI	CEVASTI PODALJŠEK GLAVE PRI PRAŠIČIH	IRANSKO NOMADSKO PLEME NA KAVKAZU	SLADKO-VODNA RIBA	POVRŠINSKA MERA
GLEDALŠKA IGRA RESNEGA ZNAČAJA	2			8	6
SLOVENSKA PEVKA (ELDA)	3			7	
POLET, VNEMA		1			RADIJ
SLOVEN. ALPSKI SMUČAR (JERNEJ)					9
MLADA KRAVICA		10	4	5	

KRIŽANKA Z GESLOM

Rešite križanko in črke v poljih pod številko prepisite v spodnji lik pod enako številko.

REŠITEV:

Ime in priimek svetnice, ki goduje 15. marca in ki je s sv. Vincencijem Pavelskim leta 1633 ustanovila red sester usmiljenk z uradnim imenom Družba hčera krščanske ljubezni ali Usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega.

1	U	2	O	3	4	5	6

2	7	8	6	9	4	1	1	6	10

OSMEROSMERKA "ZIMA"

Spodnje besede poiščite v liku v vseh osmih smereh (vodoravno, navpično, diagonalno in nazaj) in jih prečrtajte, kot npr. LED. Črke, ki ostanejo neprečrtane, vam dajo - brane od zgoraj navzdol - ime predmeta, s katerim kidamo sneg.

DRSALKE
GONDOLA
HOKEJ
IGLU
JOPA
KEPA
LED
MRAZ
POLEDICA

ROKAVICE
SANI
SAVNA
SLALOM
SMUČIŠČE
SNEG
SNEŽAK
ŠAL
VLEČNICA

P	S	L	S	O	U	S	V	E
O	E	M	S	N	L	L	C	P
L	G	K	U	A	E	I	G	G
E	H	O	L	Č	V	Ž	E	I
D	A	O	N	A	I	N	A	S
I	M	I	K	D	S	Š	A	K
C	C	O	E	E	O	R	Č	D
A	R	A	P	O	J	L	D	E
T	A	Z	A	R	M	Š	A	L

